

Posudek oponentky bakalářské práce

Kateřina Vlasáková. 2018. *Arabsko-izraelský konflikt optikou teorie mezinárodní spravedlnosti*. 56 stran.

Arabsko-izraelský konflikt patří mezi nejdéle trvající a zároveň nejvíce zpracovávané konflikty v mezinárodních vztazích. Stejně tak i teorie spravedlivé války bývá poměrně častým východiskem pro zkoumání konfliktů a jednání zúčastněných aktérů. Kateřina Vlasáková tak při psaní své bakalářské práce neměla jednoduchou výchozí pozici, neboť prostor pro vlastní uchopení tématu je dosti malý. Cílem její práce je zjistit, „zda bylo chování Izraele vůči Palestině od vzniku druhé intifády až do současné doby v rámci izraelsko-palestinského konfliktu spravedlivé“ (s. 1). Kromě zaměření na aktuální vývoj konfliktu v letech 2000–2018 autorka vsadila také na výběr několika klíčových událostí v daném období, na jejichž příkladu se snaží ukázat, zda Izrael a Palestina jednaly v souladu s principy práva na válku a práva ve válce tak, jak je definoval ve své teorii John Rawls (s. 3).

Po obsahové stránce se zaměřím především na limity a nedostatky práce, jak je v případně oponentky zvykem. Teoretickou část autorka označuje jako teoreticko-metodologickou, ale k metodologii tam mnoho informací nenajdeme. Jedná se o deskripci vývoje politického myšlení v oblasti teorie spravedlivé války od starověku až po Rawlse, která zabírá 21 stran textu. Vzhledem k celkovému rozsahu práce bych doporučila soustředit se pouze na koncepce, které pak autorka skutečně používá. Analytická část obsahuje popis historického vývoje konfliktu, což s analýzou nemá nic společného. Jedná se navíc o známá fakta přepsaná až na výjimky z jednoho zdroje (Čejka 2015). Následující podkapitola (2.2.) popisuje průběh izraelsko-palestinského konfliktu od druhé intifády do současnosti, tedy o analýzu se opět nejedná. Pokus o aplikaci Rawlsovy teorie je možné najít až v podkapitole 2.3. Autorka nicméně konstatuje, že principy práva na válku vlastně ve vymezeném období nelze použít, neboť nedošlo „k vyhlášení konvenčního válečného konfliktu“ (s. 43). Nabízí se tedy otázka, zda by stejný argument neměl platit i pro použití principů práva ve válce, a proč vlastně autorka zvolila dané období a teorii, když je nelze vzájemně propojit. Argumenty v závěru jsou pak velmi problematické.

V práci je také řada obsahových nepřesností. Poněkud nešťastné je např. využití Heywoodovy učebnice (Heywood 2004) pro definici normativního a empiricko-analytického přístupu, resp. pro vymezení rozdílů mezi těmito přístupy na s. 2. Rozhodně také nelze souhlasit s tvrzením, že Střední východ a Blízký východ je dvojnásobně označení pro geograficky identickou oblast (s. 4). Geneze obou pojmů je mnohem komplikovanější a zejména definice Středního východu není zdaleka jednotná. Jeho širší pojetí např. zahrnuje i státy Maghrebu.

Z formálního hlediska kvalitu práce bohužel snižuje velmi častý výskyt (téměř na každé stránce) stylistických, gramatických a typografických chyb – skloňování, interpunkce, shoda přísudku s podmětem, mezery (např. s. 1, 3, 4, ..., 54). Zdrojová základna je dostatečná, byť část uvedených titulů nepatří mezi odborné. Drobnou

výhradu mám k dělení literatury a pramenů na elektronické a tištěné. Obvyklejší je dělení na prameny, literaturu a elektronické zdroje. Články v odborných časopisech dostupné elektronicky není třeba řadit do zvláštní kategorie. Naopak některé internetové zdroje nelze označit ani za pramen, ani za literaturu. Občas lze najít chybu v citační normě (např. s. 1, 3, 53, 55) a v obsahu autorce vypadla čtvrtá úroveň podkapitol, kterou používá v teoreticko-metodologické části.

Celkově považuji práci Kateřiny Vlasákové za solidní případovou studii, která splňuje podmínky pro odborné texty v bakalářském stupni studia. Navzdory výhradám uvedeným výše se autorka snažila aplikovat teoretické principy, samostatně argumentovat a pracovat se zdroji.

Bakalářskou práci doporučuji k obhajobě.

V Hradci Králové dne 13. srpna 2018

Lenka Špičánová